.פולקע ישמח
לבב גבר...

היום כולם עוברים להודו

אני עובד קשה.
כשאני אוכל, אני אוהב ,,להרביץ"
פולקע רצינית, כמו של הודו למשל...

לגיוון התפריטים נא לפנות למועצה לענף הלול
ת.ד 124 ת"א-לקבלת חוברת מתכונים חינם.

„העולם הזה", שבועון החדשות הישראלי • המערכת והמינהלה: תל־אביב, רחוב קרליבך 12, טלפון 260134, תא־דואר 136 • מען מברקי: עולמפרס • „הדפוס החדש" בע"מ, ת"א, רח' בן־אביגדור • הפצה: גד בע"מ • גלופות: צינקוגרפיה כספי בע"מ • העורך הראשי: אורי אבנרי • המו"ל: העולם הזה בע"מ.

הפצצה מונחת עד הכביש
הילדים בעטו —

במדינה

משטרה

שומר פתאים

אדוני

הפצצה היתה מונחת לה בשקט על הכביש, כאבן שאין לה הופכין, במשך כעשר דקות. רק אז, החלו הילדים משחקים בה.

היתה זו פצצה אמיתית: נפל חי של פגז מרגמה 120 מ"מ. היא היתה מוטלת באמצע הכביש, ברחוב צבי גרץ בירושלים, מול הבית מס. 10. איש לא ידע מאין הגיעה לשם, באותו אחר־צהרים של יום החמישי שעבר. הסברה ההגיונית ביותר: היא נפלה ממשאית צבאית שעברה במקום.

כך או כך, דקות ספורות לאחר שנתגלתה על הכביש, ניגש אליה ילד ובעט בה, הזעיק את חבריו לשחק איתו.

הציר את חיי הילדים, מן הסתם, כתב „העולם הזה", שחלף ברחוב. מדווח הכתב:

כשראיתי במה הילדים משחקים, הסתערתי עליהם והרחקתי אותם. אחר, מיהרתי לטלפן למשטרה.

המשטרה הגיעה כעבור כעשר דקות — ללא חבלן. צמד השוטרים שהופיעו סקרו את הפגז בידע רב: „זה שום דבר," הכריזו, „אבל תיכף יבוא חבלן."

הם הזמינו חבלן צבאי — המשטרתי היה חולה — וחזרו להמתין לבואו. כדי לחזק את גירסתם כי הפצצה היא „שום דבר," הניחו לילדים להמשיך לשחק סביבה, לא טרחו לפנות את הסקרנים שניקהלו. גם לא את תנועת כלי הרכב, שהמשיכו לנוע על הכביש, כשרק בנס לא עולה אף מכונית על הפגז, שהמשיך להיות מונח בצידו הימני של הכביש, לשם בעטוהו הילדים.

השוטרים עצמם ניצבו בצד השני של הכביש, משוחחים בניחותא תוך כדי המתנה לחבלן.

החבלן הגיע לאחר שעה וחצי. כל אותן תשעים דקות, המשיכו המוני מבוגרים וילדים להתקהל בטווח הפצצה, כשמכוניות חולפות לידה.

כאשר הגיע החבלן, מיהר לסלק את כל הקהל מהמקום, כרע לבדוק את הפגז.

כאשר הזדקף, הכריז: „יש בה חומר־נפץ."

נוער דתי —

התגייס למשטרה

משטרת ישראל איננה סובלת כידוע מעודף יעילות. במלחמתה עם עולם הפשע המתפתח, היא מפסידה בעקביות קרב אחרי קרב, חזית אחרי חזית.

עתה, מתכננים כמה אזרחים יקרים לפגוע גם באותה מעט יעילות ששרדה במשטרה: חוגים דתיים בישראל התלבשו על המשטרה, במטרה להפסיק ככל האפשר את חילול־השבת בפעילותה.

פקודה מנבואה. לפני כשנה, נוסד בירושלים גוף בשם המכון המדעי טכנולוגי לבעיות ההלכה. מייסדיו היו מספר גורמים דתיים (אגודת אנשי מדע שומרי תורה, יד הרב הרצוג, ארגון המהנדסים הדתיים, ועוד). מטרתם: בירור שאלות הנוגעות לשמירת התורה בתעשייה ובשירותים הציבוריים.

לאחרונה נתקבלה במכון פניית רבה של משטרת ישראל ושירות בתי־הסוהר, הרב אברהם חזן, שביקש לערוך סקר לקידום השבת במשטרה ובבתי־הכלא. לפנייה זו צורף אישור בכתב של מפכ"ל המשטרה, רב־ניצב פנחס קופל, שהורה לקציניו המשטרה לשתף פעולה בנושא זה.

אנשי המכון התלבשו על הנושא בשמ־

ושוב

חמים קארדי, הנער בן ה־17, אשר התאבד בתלייה בבית־המעצר באבו־כביר (העולם הזה 1807), היה הראשון, מזה כמה חודשים, ששם קץ לחייו בבתי־הסוהר של מדינת־ישראל.

היה זה מקרה בלבד. לא היה חסר הרבה, שהוא יהיה האסיר השני שמת — תוך שבוע בלבד: ארבעה ימים לפני מותו, ניסה להתאבד בתלייה עציר אחר — שניצל בנס.

* * *

יה זה עזר ביטון (22), שנעצר כחשוד בשימוש ברכב גנוב והתפרצויות. ברגע שהוכנס, בפסח האחרון, לתא־המעצר במשטרת כפר־סבא, הכריז: „אני אתאבד".

מובן שזה לא עשה רושם על איש. רחמים קארדי עתיד היה למות רק ארבעה ימים מאוחר יותר. גם העובדה שעזר עצמו היה כבר מאושפז בעבר בבית־חולים לחולי־נפש — גם העובדה שבעת מאסרו הקודם ניסה כבר להתאבד, ואושפז כתוצאה במחלקה הפסיכיאטרית של כלא רמלה — גם העובדה שעם מעצרו הנוכחי ניסה שוב לחתוך את ורידי ידיו, וקיבל טיפול בבית־החולים מאיר בכפר־סבא — כל העובדות הללו לא הרשימו איש מהסוהרים.

במשך כל הלילה הראשון של מעצרו הסתובב עזר בתאו עצבני ומתוח, כחייה בסוגר. לאחר שעות של טיול מורט־עצבים זה, הזעיק סוהר, ביקש רופא שיתן לו כדורי־הרגעה.

„יש לנו רופאה זקנה, והיא לא באה לביקורי לילה", ענה הסמל התורן.

* * *

לילה עבר איכשהו. בלילה שלאחר־מיד, נידהו בעיתותיו של עזר ביטון

כשוכנס לתא, הזהיר הצעיר: „אני אתאבד." איש לא שם לב.

בעה ימים מאוחר יותר. גם העובדה שעזר עצמו היה כבר מאושפז בעבר בבית־חולים לחולי־נפש — גם העובדה שבעת מאסרו הקודם ניסה כבר להתאבד, ואושפז כתוצאה במחלקה הפסיכיאטרית של כלא רמלה — גם העובדה שעם מעצרו הנוכחי ניסה שוב לחתוך את ורידי ידיו, וקיבל טיפול בבית־החולים מאיר בכפר־סבא — כל העובדות הללו לא הרשימו איש מהסוהרים.

במשך כל הלילה הראשון של מעצרו הסתובב עזר בתאו עצבני ומתוח, כחייה בסוגר. לאחר שעות של טיול מורט־עצבים זה, הזעיק סוהר, ביקש רופא שיתן לו כדורי־הרגעה.

„יש לנו רופאה זקנה, והיא לא באה לביקורי לילה", ענה הסמל התורן.

* * *

לילה עבר איכשהו. בלילה שלאחר־מיד, נידהו בעיתותיו של עזר ביטון